



NiNA ve Fırındaki Sır



Jacqueline V. Franquelli

carpediem!

Bölüm 1

İçinde bulunduğumuz taksi, tozlu ve engebeli yolda kükreyerek ilerliyordu. Büyük bir çukura girdiğimizde, babam kafasını tavana vurdu.

Şehir merkezindeki otobüs terminaline doğru son hız yol alırken, “Özür dilerim efendim!” diye bağırdı dikkatsiz sürücü.

“Lütfen yavaş sürün efendim. Er ya da geç oraya varacağız” diye cevap verdi babam. O haline rağmen hâlâ gülümsüyordu. Onu, hiç kaşlarını çatarken ya da sinirlenirken gördüğümü hatırlamıyorum. Her zaman mutlu görünürdü.

Annemse kendi kendine, “Acele giden, ecele gider“ diye söyleniyordu.

Ben, babam gibi sakin yaratılışlı değildim. Şu anda da yüzümde sert bir ifade vardı, kaşlarım çatık ve her an patlayacakmışım gibi hissediyordum. “Neden seninle gelemiyorum?” diye anneme sordum.

Annem, evden ayrıldığımız andan itibaren tüm sızlanmalarına ve dırdırlarına kulak tıkamıştı. Şimdi ise kuzenlerimin yanına gitmek üzereydi... Manila’da, görünüşe göre teyzem ve büyükannemle bazı “önemli meseleleri” varmış da onları halledecekmiş. Her neyse, bir gün her şeyi bana da açıklayacağını söyledi. Ama henüz anlamak için hâlâ çok gençmişim.

“Ama ben on iki yaşına giriyorum!” diye itiraz ettim. Keşke on üç yaşında olsaydım.

“Doğru ya! Gelecek hafta senin doğum günün, değil mi?” diye araya girdi babacığım. “Çikolatalı pastanı ben hazırlayacağım!” Bu benim en sevdiğim pastaydı, özellikle de onun yaptığı... Ama konumuz bu değil!

“On iki bile yeterli değil, öyle mi?” diye sordum.

Bir gün, yeterince büyüdüğünde her şeyi açıklayacağına göre demek ki hâlâ o kadar büyümedim.

“Zaman akıp gidiyor, değil mi?” diye yine araya girdi babam.

“Önümüzdeki okul yılında, altıncı sınıfa gideceğim anne!” diye hatırlattım.

Keşke liseye geçmiş olsaydım.

“Kimin aklına gelirdi ki? Ama sen, her zaman bizim bebeğimiz olacaksın. Değil mi annesi?”

Çıldırarak üzereydim. Ama babam, anlamadan üstüme gelmeye devam ediyordu. Annem ise... Öylece, sakın sakın oturmaya devam etti.

“Neden beni dinlemiyorsun?”

“Asıl beni dinleyen sensin, seni şımarık kız!” dedi sonunda.

“Ben artık küçük değilim. Ben, büyüdüm!” Sesimi yükselttiğim için herkes bana bakmıştı fakat umurumda değildi.

“İyi o halde. Artık büyüdüğüne göre, fırında babana yardım etmeye başlayabilirsin” dedi annem sakince. “Yaz tatilini boşa harcamak yerine, ekmek yapmayı öğren bari.”

Şimdi daha da sinirliydim. Yaz tatili, bir şey öğrenmek için değildir! Yaz tatili eğlenmek içindir! Öğlene kadar uyumak ve hava kararana kadar oyun oynamak için! Ya da güzel yerlere gitmek için! Manila gibi!

“Doğru!” diyerek yine araya girdi babam. Fırındaki yardımcısı, Manila’da bir fabrikada – zaten başka nerede olabilirdi ki?- başka bir iş bulduğundan, onu bırakıp gitmişti. “Yeni birini bulana kadar, benim çırağım olmak ister misin?” diye sordu.

“Ben, fırıncı olmak istemiyorum!”

Artık şoför bile aynadan bana bakıyordu. Endişelenen annem, gözlerini gülümsemesi solmuş olan babama dikti. Ama benim aklım hâlâ Manila’daydı ve henüz pes etmeye niyetim yoktu.

“Beni de götür anne! Lütfen...” Her türlü sözü vermiştim: Arka bahçeyi süpürürüm, yeter ki iste! Ya da bulaşıkları yıkarım! Ya da odamı toplarım! Ya da sürekli ders çalışırım ya da sabah akşam banyo yaparım! Seninle çok fazla tartışmamaya çalışırım ve bir sözünü iki etmem! Nasıl da çaresizdim...

“Neredeyse terminale geldik!” diye anons etti şoför.

“Sabrımı sınama, Maria Nina Clarita!” dedi annem, sesini yükselterek.

Kendisi, anaokulunda öğretmenlik yapıyordu ve çocuklara karşı çok sabırlıydı. Ben hariç tabii... Ve genelde bana tam adımla seslendiğinde, oyun biter. Bundan sonra onunla tartışmanın bir faydası yoktu.

Ağlamamak için elimden geleni yapmaya çalıştım. “Sen, bebek değilsin!” dedim kendi kendime.

Bu arada, babam alışılmadık derecede sessizdi... “Havada çok toz var, değil mi?” diye sordu, ona baktığımı fark edince. Ben de gözlerime toz kaçmış gibi yaptım ve gözümünden kaçan bir damla yaş sildim.

“Peki, ne olmak istiyorsun?” diye sordu babam.

“Efendim?” Bu sorunun nereden çıktığını merak etmiştim.

“Fırıncı olmak istemediğini söyledin. Peki, büyüyünce ne olmak istiyorsun?”

Babamın bu sorusu, beni kendime getirmişti. Acaba duygularını mı in-

citmiştim? Bunu yapmayı gerçekten istemezdim. Keşke söylediklerimi geri alabilsem! O an, annemin bilgece sözlerini hatırladım: “Kelimeler güçlüdür. Bu yüzden düşünmeden konuşmamalıyız, yoksa başkalarını incitebiliriz.” Bu, pek dikkat etmediğim ahlaki derslerden biriydi. Ama şimdi, onun ne kadar haklı olduğunu anlıyorum.

“zr dilerim baba” dedim içimden ve babama dönerek: “Elbette, baba” dedim yüksek sesle.

“Efendim?”

“Okul aılana kadar, sana fırında yardım edebilirim.”

Tam o sırada, şoför frene basmıştı ve sonunda otobüs durağına gelmiştik. Keşke, dillerin de freni olsaydı...

Bölüm 2

”Herkes kocaamannnnn günaydınla-
aaaar! Erken kalkın sevgili Filipinlilerrrr!
Çünkü erken kalkan yol alırrrrr...”

Radyo spikeri, kovalanan bir horoz
gibi ötüyordu.

Annem, benim de aynı böyle konuş-
tuğumu söylüyor... Sanki hep kovalanı-
yormuşum, söyleyecek sözüm hiç bit-
miyormuş gibi. ”Bence, senden harika
bir spiker olur!” demişti.

Saat, sabahın üçünü biraz geçiyor-
du. Bu saatte yayında olan tek program
bu ve babam, her sabah işe gitmek için
hazırlanırken bu programı dinliyordu.
”Baban tanıdığım en çalışkan insan” der
annem her zaman. ”Dünyanın geri ka-
lanı hâlâ rüyalar alemindeyken, o çok-

tan uyanmıştır ve işinin başındadır!” ve babama çekmiş olmamı diler...

Ancak gerçek şu ki ben, anneme çekmiştim. Onun da söyleyecek sözü, hiç tükenmiyor...

“Biraz acele et, Nina! Yoksa geç kalacağız!” diye seslendi babam, mutfakta kahvesini bitirirken.

Ama yatağım kocaman bir mıknaş gibi idi... Sıkıştım kaldım içinde! Yorganın altına girdim ve “Sadece beş dakika daha, baba!” diye seslendim.

”Hemmennn o yataktan çıkıyorsun, Maria Nina Clarita!” annemin, Manila’den gelen o sıtma görmemiş sesini duyar gibi olmuşum. Ancak sonunda yataktan kalkmam için birkaç “beş dakika” daha geçmesi gerekiyordu. Keşke tüm yaz tatili boyunca fırına yardım etmekle ilgili söylediklerimi geri alabilseydim.

“Sıkı tutun!”

Esnemelerim durmak bilmiyordu. Bisiklete binmeye asla hayır demem ama şu anda, çok uykum vardı. Yoksa babamla fırına kadar yarışırdım!

Sabahın erken saatlerinde esen rüzgârın yumuşak sesi, babamın yumuşak pedal çevirişiyile birleşince ninni gibi geliyordu. Ona daha sıkı sarıldım. Sırtı, bir yastık gibiydi. Bisikletle giderken biraz daha uyumayı denesem mi, diye düşünmeden edemiyorum ama düşebilirim! Babam bunu her sabah nasıl yapıyordu?

Yedi blok sonra, tam fırına vardığımızda gerçek horozlar “hoş geldin partisi” yaparcasına ötmeye başladı.

“Biz, onlardan önce geldik. Onlardan daha erken kalktık!” dedi babam. Sanırım ben, hâlâ rüya alemindeydim...